

Merimiehen tarina

Oli kuuma kesäpäivä, kun minä ja miehistöni lähdimme Lyypekkiin. Linnut herättivät minut suloisella laulullaan. Ojensin käteni yöpöydälle ja tartuin vastapestyyn univormuuni. Se tuoksui ruotsalaisilta niityiltä ja raikkaalta merituulelta. Itämeren merituuli löysi tiensä hyttiini. Kun univormuni oli päälläni, kurotin vielä kerran laittamaan baskerini päähäni. Ruotsin valtakunnan keltainen risti häikäisi minua, ja katsoin taivaalle. Toivoin, ettei ollut liian myöhäistä.

”Pidä huolta itsestäsi, rakas Kristina. Menen lääkäriin ja tuon lääkkeesi kotiin”, ajattelin itsekseni. Otin barettini pois ja pidin sitä rintaani vasten. Raskas hiljaisuus ympäröi minut. Miehistö oli saanut käskyn kulkea nopeinta reittiä Itämeren halki Lyypekkiin - kaikki rakkaalle, sairaalle vaimolleni kotona Kalmarissa.

”Gustaf Jansén!” Kuulin jonkun huutavan perääni yläkannelta, ja kiiruhdin ylös.

Nojauduin mastoon ja katselin miehistöä tarkkaavaisesti. Näin, kuinka he itse olivat epätoivoisesti pääsemässä satamaan. Oikea käteni Torsten seisoi maston toisella puolella. Sanomatta sanaakaan hän nousi ylös ja otti taskustaan jotain.

”Tässä Gustaf, tarvitset tätä, kun pääset lääkäriin.”

Hänen kädessään oli kirjekuori, helmiäisvalkoinen kuin kyyhkyn höyhenet. Käänsin kirjeen ja näin verenvunaisen leiman. Kuninkaallinen sinetti.

”Mitä tämä tarkoittaa, Torsten? Onko meidät määrätty vetäytymään? Nuo aateliset voivat painua helvettiin. Minulla ei ole enää mitään tekemistä heidän kanssaan!”

”Ei, he sanovat, että tämä auttaa vaimoasi. Joku on kääntänyt toiveesi. Olof neuvostosta on kirjoittanut tämän.”

lhailin kirjettä huolellisesti, vain muutaman sanan päässä rakkaani pelastamisesta. Olof oli vaimoni Kristinan tuttava, ja hän oli ensimmäinen, joka auttoi minua, kun hän sairastui. Hän oli kantanut hänet kotiin, kun hän oli kaatunut matkalla kaupungista kotiin. Nyt hän tuki minua lahjoittamalla suuren summan rahaa, jotta voisin lähteä Kalmarista. Ajatuksiinsa uppoutuneena aloin kirjoittaa päiväkirjaani.

En tajunnut, että pimeys oli hitaasti laskeutumassa. Miehistöni alkoi väsyä yhä enemmän ja enemmän. Seisoin yksin parin mieheni kanssa yön pimeää syleilyä vasten. Emme nähneet toisiamme ympäröivässä pimeydessä, ja meidän oli seurattava tähtiä löytääksemme perille. Kiedoin takkini tiukemmin ympärilleni pysyäkseni lämpimänä.

- Ajatukseni veivät minut hänen luokseen. Hänen valkoiset hiuksensa johdattivat minut paikkaan, joka voisi herättää minut henkiin. Meren kehto rauhoitti minua - sillä täällä minusta oli hyötyä. En ollut oppinut mies, mutta meri ja maa, jolle olin syntynyt, olivat tuoneet minut hänen luokseen. Rakkaalle Kristinalle

Saavuimme Lyypekin satamaan juuri, kun aurinko oli vajoamassa horisontin taakse. Matka oli ollut pidempi ja vaativampi kuin olimme odottaneet, mutta siellä, laiturissa, odotti hevonen ja kärryt. Miehistöni pysyi aluksella valmiina lähtemään matkaan hetkenä minä hyvänsä. Poistuin kannelta ja kuljin yksin kapeiden katujen halki, sydämeni raskaana huolesta, kohti tohtori Heinrichin klinikkaa. Tie klinikalle tuntui loputtomalta, ja jokainen askel oli tuskallinen.

Kurkistin univormuni sisään ja otin esiin asiakirjan, jossa oli kuningattaren sinetti. Kun minulla oli hänen sinettinsä, tohtori Heinrich antaisi minulle tarvitsemiä epäröimättä. Yön ensimmäiset tähdet valaisivat taivaan, kun vihdoinkin saavuinkin lääkärin klinikalle. Juoksin portaat ylös, ja siellä tohtori Heinrich odotti potilaansa vuoteella.

Epäröimättä tartuin kirjekuoreeni ja samalla ääneni murtui epätoivosta. Avunhuuto tuli ulos.

”Vaimoni... Hän on niin hyvin sairas, tohtori Heinrich. Teidän täytyy auttaa minua!” Huusin epätoivoisesti.

Lääkärin silmät kaventuivat, kun hän otti kirjeen kädestäni. Hiljaa hän luki kirjeen. Sanomatta sanaakaan hän ojensi minulle pienen pussin, joka oli täynnä erilaisia yrttejä, sekä taitetun lapun. Lukematta lappua otin sen vastaan, kumarruin syvään ja juoksin ulos palatakseni satamaan.

Mutta kun saavuin kadulle, hevoseni ja kärryni olivat kadonneet. Paniikki valtasi minut. Lähdin juoksemaan kohti satamaa pitäen lääkärin antamaa pussia tiukasti ja epätoivoisesti kädessäni. Jalkojani poltti räsityksestä, kun saavuin satamaan. Heti nostimme purjeet takaisin kohti Kalmaria. Oli meluisaa, ja kaikki huusivat toisilleen, että palaisimme takaisin mahdollisimman pian. Olin kiitollinen miehistöltäni saamastani tuesta ja avusta. Seisoin kaiteella, lähimmän uloskäynnin luona, valmiina antamaan lääkkeen sielunkumppanilleni heti, kun olimme maissa.

Matkustimme niin nopeasti kuin tuuli salli meren aaltojen yli. Päivä oli lyhyt ja aurinko alkoi jo upota mereen, kun näimme Kalmarin sataman horisontissa. Heti kun olimme laiturissa, heittäydyin kaiteen yli ja lähdin juoksemaan.

Kalmarin kylmä iltailma tervehti minua, kun ryntäsin sataman läpi. Ympärilläni merimiehet purkivat tavaroita ja kauppiaat huutelivat hintojaan. Juoksin ylöspäin kaupungin läpi. Torilla oli aina tungosta. Se oli aivan tavanomainen. Jotkut kauppiaat keskustelivat kovaan ääneen päivän kaupoista, jotkut naiset seisoivat tekstiilikojulla ja katselivat kankaita, maanviljelijät myivät lihaa ja vihanneksia, merimiehet myivät päivän saalista... ja tietysti isä Johannes, pappi, oli myös paikalla.

Kun hän näki minut, hän nosti hitaasti hattunsa ja katsoi minua silmissään suru, jota en ymmärtänyt. En ymmärtänyt, mitä hän tarkoitti katseellaan, eikä minulla ollut aikaa ottaa siitä selvää, koska olin menossa kotiin lääkkeiden kanssa vaimolleni!

Silloin näin torin jalkakäytävällä ohi kulkevan ruumisauton. Luulin näkeväni jotakin tuttua - hiuslukko, joka työntyi aukkojen läpi. Kävelin hitaasti vaunua kohti ja näin rakkaani hiuksen työntyvän ulos vaunun raoista. Pappi Johannes katsoi minua ja nosti lakanaa, joka oli vainajien ruumiiden päällä. Siinä näin hänet - rakkaan Kristinani. Hänen kauniit vihreät silmänsä olivat haalistuneet valkoisiksi kuin talven lumi, ja hänen ihonsa oli kalpea kuten kaikkien niiden merimiesten, joiden olin nähnyt kuolevan laivalla. Vapisin ja kieltäydyin hyväksymästä, mitä oli tapahtunut. Romahdin polvilleni ja huusin ulos suruni ja vihani.

Pian sen jälkeen pidettiin hautajaiset. Päivät olivat muuttuneet minulle raskaiksi ja harmaiksi. Ei ole helppoa tuntea iloa, kun sydän vain huutaa menetyksestä. Ainoa asia, joka pystyi hiljentämään sisäiset huudot, oli alkoholi. Se oli nyt ainoa asia, joka pystyi vaimentamaan kipua. Olin antanut rahani alkoholiriippuvuuden noidankehälle. Viimeinenkin penni oli kulunut viinaan.

John piti hautajaiset linnan kirkossa. Kirkko oli hiljainen, ja alttarilla oleva arkku kiinnitti minun ja muiden huomion. En voinut uskoa, että olin menettänyt vaimoni. Päässäni pyörivät ajatukset

muuttuivat yhä kovemmiksi. Laitoin kämmenselän hänen poskeaan vasten ja tunsin talven kylmän viileyden leviävän kehossani. Työstäni saamani rahat mahdollistivat hänen hautaamisensa hautausmaalle ja muistotilaisuuden pitämisen, mutta en voinut tehdä mitään muuta rakkaan Kristinani hyväksi.

Johan seiso vieressäni ja laitoi kätensä olkapäälleni. Hän haisi kirkkoviinille.

- "Tule nyt, poikani. Meidän on rukoiltava hänen puolestaan, jotta hän voi palata Jumalan luo", Johan kuiskasi.

-Kuka luulet olevasi, senkin syntinen pappi! Älä teeskentele olevasi hengellinen, kun itse haiset paholaisen juomalle. Miten voitte pitää hautajaiset tuossa tilassa?

Johannes lähti sanomatta sanaakaan, ja minä seisoin yksin avoimen maakuopan luona. Maa oli jäässä ja kylmä - äiti maassamme ei ollut enää elämää jäljellä. Vetäydyin pois kirkon luota ja suuntasin kotiin. Pieni mökkini ei ollut kaukana. En uskaltanut näyttäytyä kotini lähellä. Epäonnistuin aviomiehenä. Siksi en voinut palata kotiin, josta hän oli kerran pitänyt huolta. Makasin penkille ja nukahdin, kun torin kadut hiljalleen hiljenivät.

Seuraavana iltana kävelin kovaa mukulakivikatua pitkin. Käännyin ympäri ja katselin kaunista kaupunkiani. Näin vastarakennetut talot, joissa asukkaat sytyttivät nyt kynttilöitä odottaen yön päättymistä. Näin nuoren naisen syleilemässä lapsiaan. Hänen miehensä suuteli häntä hellästi otsalle, ja ikkunasta tuleva valo välkkyi hänen silmissään. Kristina ja minä emme olleet koskaan saaneet lapsia, ja nyt olin aivan yksin. Laskin katseeni maahan, ja syyllisyys laskeutui päälleni tehden jokaisesta askeleesta raskaan ja vaikean. Oliko se minun syytäni, että hän kuoli? Olisiko hän jäänyt henkiin, jos olisin saanut lääkkeen ajoissa? Kuluneet kenkäni tekivät minusta haavoittuvaisen lumelle, joka hitaasti mutta varmasti poltti jalkojani. Ajelin kädelläni halkeilevia huuliani ja mietin itsekseni, mikä olisi voinut olla toisin.

Jatkoin matkaa kaupungin halki, ja ainoa seurani oli hiljainen talviyö. Näin kaukaisuudessa linnan ja sen ulkopuolella vartijat, jotka olivat sytyttäneet tulen. Minä, yksinäinen ja nyt köyhä merimies, en koskaan saisi lämmitellä itseäni heidän nuotiollaan.

Saavuin vanhalle puiselle vajalle, jonka julkisivu oli rikki. Sisään kurkistettuani en nähnyt valoa. Sisään astuessani minua tervehtivät muut asukkaat, jotka olivat jo nukkumassa. Näin minun oli nyt eletävä, kun minulla ei ollut enää varaa asua pienessä mökissä, jossa Kristina ja minä olimme kerran asuneet.

Se haisi alkoholille ja virtsalle. Makasin lattialla laihan vanhan miehen vieressä, ja yön kylmyys poltti selkääni. Vaimoni ikävä piti minut hereillä pitkään, kun kylmyys puri hitaasti ihooni. Lopulta nukahdin.

Aamun valo kirveli silmiäni, kun heräsin. Nousin ylös ja vedin pölyisen hattuni päähäni. Ravistin sen kevyesti pois ja suuntasin kohti kaupungin keskustaa.

Matkalla satamaan avasin pienen nahkalaukkuni nähdäkseni, kuinka monta kolikkoa olin saanut kokoon. Huokaisin, kun näin surullisena kaksi yksittäistä kolikkoa. Ihmiset kadulla katsoivat minua ja kuiskivat. Olin tottunut siihen. Ylhäältä alaspäin meneminen oli kuitenkin jotain, mitä edes minä

en olisi voinut ennakoida.

Nyt he kaikki katsoivat minua tuomitsevin silmin. Alkoholismi ei ole suosittu piirre.

Kuukautta myöhemmin

Kun pääsin alas torille, näin uuden satamapubin. Menin sinne. Sisällä oli lämmin, ei niin kuin hylätyssä hökkelissä, jossa olin nukkunut.

Kaipausta oli yhä yhtä suuri, kaikesta kuluneesta ajasta huolimatta etsin häntä yhä, vaikka tiesin, että hän odotti minua sen maan syleilyssä, jonka päällä kävelin. Istuin pöydän ääreen ja näin hänet edessäni olevassa lasissa - näky, joka syntyi puhtaasta harhasta ja kaipuusta. Hänen äänensä kuului kulauksissa, ja hänen kauniit silmänsä näkyivät viinan läpi.

Katsoin kohti komeaa rakennusta meren rannalla - Kalmarin linnaa. Aurinko oli laskemassa linnan huipun yläpuolelle, kun pimeys peitti hitaasti kaupungin. Horisontissa näkyivät laivojen suuret purjeet. Kävelin kohti linnaa, jossa vartijat partioivat rauhallisesti soihtujen loistaessa yötaivaan pimeydessä.

Siitä oli nyt kaksi kuukautta, kun ripustin univormuni naulakkoon, pian Kristinan kuoleman jälkeen. Luulin yhä kuulevani meren kylmyyden aallokossa. Olin vihdoin päässyt irti alkoholin otteesta, mutta aukko sydämessäni oli vain kasvanut. Ei kulunut päivääkään ilman, että ajattelin häntä. Samat kysymykset pyörivät päässäni: Oliko se minun syytäni? Mitä minun olisi pitänyt tehdä, jotta olisin ehtinyt ajoissa paikalle? Kaipausta häntä niin paljon. Ajatukset olivat musertavia.

Kun pääsin linnan luona olevan kukkulan huipulle, näin auringonlaskun, veneet ja kaikki merimiehet, jotka kiirehtivät viimeistelemään päivän viimeisiä laivojaan. Istahdin yhdelle puupenkeistä ja annoin ympärilläni vallitsevan tyyneyden ympäröivän itseni. Linnut visertelivät alhaalla rannalla, ja kevätukat olivat nousemassa maasta. Hetken hiljaisuuden jälkeen, kun olin katsellut Öölannin suuntaan, kiersin linnan ympäri.

Ohittaessani yhden pitkistä sivuista näin vanhan rouvan istuvan linnan seinään nojautuneena.

"Hyvää iltaa!" Tervehdin häntä juhlallisesti.

Rouva näytti ystävälliseltä. Hän katsoi minua ja hymyili. Ihmettelin, miksi hän istui siellä yksin, joten pysähdyin ja aloin jutella hänen kanssaan.

Hän kertoi nimensä olevan Britt, ja silloin muistin hänet. Britt oli hiljainen mutta miellyttävä nainen, jolla oli hieman vino selkä ja ryppyiset posket. Hänen ystävällisissä sinisissä silmissään oli salaperäinen katse, ja hänen harmaat hiuksensa liikkuvat kevyesti tuulella. Istuin Brittin viereen. Hän näytti nauttivan seurasta - ja niin nautin minäkin.

"Olet kuulemma Kristinan aviomies. Hän oli hyvä ystäväni. Otan osaa menetyksenne johdosta."

"Kiitos..." vastasin surullisena.

Jo hänen nimensä kuuleminen satutti minua. Käänsin katseeni pois Brittistä ja katsoin ylös suureen linnaan. Vain muutama vuosi aiemmin olimme seisoneet täällä käsi kädessä ja todistaneet Pommerin Erikin kruunaamista Ruotsin, Tanskan ja Norjan kuninkaaksi. Se oli jännittävä päivä, ei

vain valtakunnan kannalta, vaan myös siksi, että sain viettää sen rakkaan Kristinani kanssa.

"Minun on kerrottava sinulle jotain..." Britt kuiskasi. "Vaimosi ei kuollut sairauden takia. I-"

"Mitä tarkoitat sillä?" Keskeytin hänet äänekkäästi. Näin hänen ruumiinsa ruumisautossa. Vain tautiin kuolleet saavat matkustaa ruumisautossa. Ette voi tulla nyt sanomaan, ettei hän kuollut siihen. Minulta on viennyt kauan hyväksyä hänen kuolemansa - en yksinkertaisesti voi kokea sitä uudelleen. Älkää yrittäkö kertoa minulle muuta!

"Kuuntele minua, Britt sanoi.

Hän veti syvään henkeä ja alkoi puhua. "Kävin pubissa muutama päivä sitten. Isä John, pappi, joi tavalliseen tapaan konjakkia. Tiedäthän, miten hän mutisee humalassa, mutta silloin kuulin hänen mainitsevan Kristinan. Istuin lähemmäs ja kysyin hänestä. Sitten hän vastasi: "Hän maksoi minulle suuren summan salaisuuden pitämisestä!"

Britt nielaisi kovaa ennen kuin jatkoi:

"Uhkailin, että ilmoitan hänestä piispalle kaiken juomisen takia, ja sitten hän kertoi minulle, mistä oli kyse. "Hän tappoi hänet..." "Kunpa voisin antaa teille enemmän vastauksia, mutta sain hänestä irti enemmän. Kysyin häneltä, kenestä hän puhui, mutta sitten hän alkoi taas mutista ja höpöttää.

Silmäni olivat laajoina kauhusta. Mitä hän oli sanonut? Mitä Kristinalle tapahtui? Voinko todella luottaa vanhaan naiseen, jonka hädin tuskin tunsin?

"Mistä tiedän, ettet valehtele..." kysyin mietteliäästi.

Britt huokaisi.

"Jos olisin sinä, en minäkään luottaisi itseeni. Mutta kysy häneltä itse. Hän on kirkossa."

Nopean nyökkäyksen jälkeen lähdin juoksemaan kohti kirkkoa. Katujen ja aukoiden halki lipuin ihmisten ohi. Kirkko ei ollut enää kaukana. Avasin ovet ja näin pappi Johanin kauhistuneen ilmeen, kun keskeytin hänen seremoniansa.

"Mitä olet tehnyt vaimolleni!" . Ääneni kaikui hiljaisessa kirkossa.

Lähestyin alttaria raskain askelin.

"Mistä sinä oikein puhut? Ette voi avata ovia noin aggressiivisesti. Ettehän halua jäädytettyä jumalanpalvelusta..." Papin tietämättömyys sai vihan kiehumaan sisälläni.

"Vastaa kysymykseeni! Tiedän, ettei se ollut sairaus, joka tappoi hänet. Kuka hänet tappoi? Kertokaa minulle!" Huusin surun ja turhautumisen sekoitus äänessäni. Kuulin kuiskausten leviävän penkkiriveissä.

"Mikä sinuun on mennyt, Gustaf? Minulla ei ole aavistustakaan, mitä haluat minun vastaavan!"

Tämä oli viimeinen pisara. Nappasin olutpullon ja heitin sen pappia kohti. Kun saisin hänestä totuuden irti, en tarvitsisi sitä kuitenkaan. Jos en olisi ollut niin raivoissaan, olisin ehkä pitänyt suuni kiinni, mennyt kotiin, juonut itseni humalaan ja itkenyt itseni uneen. Mutta ei tällä kertaa. Tällä kertaa olisin rohkea. Pullon tie kirkon läpi tuntui loputtomalta. Olinko nyt syntinen? Rankaisisiko Isä minua siitä, että satutin hänen sanansaattajaansa? Ehkä oli jo liian myöhäistä sekä minulle että Johanille. Mutta niin kauan kuin rakas Kristina lepäsi taivasten kuningaskunnan paratiisissa, olin

tyytyväinen.

En uskonut, että pappi ehtisi väistää. Sillä, oliko se merkki Jumalalta vai puhdas vaisto, ei ollut väliä. Lasi pirstoutui alttaria vasten ja hajosi tuhansiksi palasiksi. Alkoholiroiskeet lensivät papin habituksen päälle. En epäroinyt - aikaa ei ollut hukattavaksi. Juoksin alttarille ja etsin kuumeisesti terävintä lasinpalaa. Samaan aikaan pappi Johannes nousi ylös ja huusi:

"Mitä ihmettä sinä teet!".

Vain sekunteja myöhemmin nousin ylös, lasinpalanen tiukasti hänen kaulaansa vasten.

"Kerro nyt - kuka sinulle maksoi ja miksi?"

Johan seisoj jäykkänä, silmät kauhusta suurina.

"Gustaf, laske lasinpala pois! Puhutaan tästä kahden kesken. Kaikki muut, poistukaa huoneesta!" Johanin ääni kaikui kirkon seinien välissä, ja penkit tyhjenivät nopeasti.

Olin edelleen täysin räjähtänyt ja täynnä adrenaliinia, sydämeni hakkasi niin kovaa, että pystyin tuskin kuulemaan omia ajatuksiani. Laskin kuitenkin hitaasti lasinpalasen alas ja peräännyin pois päin Johnista. En voinut satuttaa pappia Herran huoneessa. Silloin en näkisi Kristinaani enää koskaan, en koskaan pääsisi hänen kanssaan yhteen taivaassa.

Johan käveli kohti saarnastuolia. Hengitin muutaman kerran syvään ennen kuin seurasin häntä ja seisojin toisella puolella. Laitoin käteni saarnastuolin reunalle ja tuijotin Johania silmiin, katseeni oli jääkylmä ja järkkymätön.

"Miksi?" kysyin ääneen ja selvästi. En suostunut irrottamaan katsettani hänestä. Hiljaisuus venyi, ja näin epäroinnin hänen kasvoillaan. Lopulta hän avasi suunsa ja vastasi, ääni vapisi:

"Hyvä on, minä selitän..."

Hän nielaisi kovaa ennen kuin jatkoi:

"Istuin rippituolissa, kun eräs henkilö tuli sisään. Kuten tiedätte, en voi nähdä, kuka tulee, sillä olen vain välittäjä teidän ja Herramme välillä. Mutta kuulin hänen äänensä - vaimean ja miehekkään. Hän puhui synneistään, sanoi joutuneensa seitsemän kuolemansynnin uhriksi ja pyysi nyt Jumalalta anteeksiantoa."

Hän kertoi, että hän oli riistänyt naisen hengen. Hän sanoi tappaneensa naisen kaksi päivää aiemmin... ja sitten hän pyysi anteeksi, yhä uudelleen ja uudelleen. Lopulta hän kuiskasi naisen nimen.

Kristina. Kristina Jansén. "

Hänen sanansa upposivat minuun kuin kylmä tuuli luuytimeen. Tunsin itseni tyhjäksi. Oliko linnan rouva todella ollut oikeassa?

Johan jatkoi:

"Kun hän lähti, löysin kirjeen sieltä, missä hän oli istunut."

Hän kumartui pöydän alalaatikkoon ja otti sieltä kirjekuoren. Ennen kuin hän ehti edes nousta ylös,

nappasin sen hänen kädestään. Se oli kaunis, siististi sinetöity verenpunaisella kuninkaallisella sinetillä. Sydämeni jyskytti rinnassani, kun revin sen auki ja aloin lukea:

Rakas John Smith,

Koska olet kuullut tunnustukseni Jumalalle, käsken sinua vaikenemaan tästä! Jos sanot tästä sanaakaan kenellekään, sytytän talosi tuleen ja kerron piispalle alkoholin väärinkäytöstäsi. Tehkää siis meille molemmille palvelus, kun vaikenette tästä ja sen sijaan kerrotte Gustafille ja muille läheisilleen, että hän kuoli tautiin.

Sinua on varoitettu!"

Olin tyrmistynyt. Kirje paloi sormieni välissä. Laskin kirjeen hitaasti Johanin pöydälle, samalla kun tunsin kyöneiden nousevan silmäluomieni takaa. Viha virtasi minusta pois, tilalle tuli pohjaton suru.

"Olen pahoillani, Gustaf", pappi Johan sanoi matalalla äänellä ja laski käden olkapäälleni.

Joku oli todella murhannut rakkaan Kristinani. Vanha rouva oli ollut oikeassa. Olin täysin murtunut.

Seuraavana päivänä makasin kylmässä sängyssäni ja mietin, mitä olin kuullut edellisenä päivänä. Yritin niin kovasti kuin pystyin, mutta en saanut tilanteesta mitään selvyyttä. Vaimoni oli murhattu, enkä voinut tehdä asialle mitään. Ei ollut vastauksia, ei toivoa eikä tulevaisuutta. >Lopulta nousin ylös ja menin ostamaan uuden pullon viimeisillä jäljellä olevilla kolikoillani. Kun avasin sen, näin sen. Kirjeen. Kumarruin, nostin sen ja luin sen:

*"Meidän on kiirehdittävä, se on kiireellinen. Olen keksinyt keinon saada lisää tietoa murhaajasta. Tavataan penkillä keskiyöllä.
Ystävällisin terveisin, Britt"*

Kun keskiyö koitti, hiivin ulos tyhjiille kaduille. Aukion ohi, kohti linnaa, löysin saman penkin, jossa minulle oli aiemmin kerrottu totuus. Jossa Britt paljasti minulle kaiken. Katselin ulos pimeille pelloille, jotka sijaitsivat linnan edessä. Pellot olivat sadonkorjuun jälkeen tyhjiä, eikä kukaan uskoisi, että hahmo lähestyi minua hitaasti. Se oli pukeutunut pitkään, sysimustaan viittaan, jonka huppu oli vedetty alas. Ehdin hädin tuskin reagoida, ennen kuin tuntematon hahmo yhtäkkiä tarttui minuun ja peitti suuni. Sydämeni hyppäsi hetkeksi. Paniikki iski. Yritin vetäytyä pois, mutta sitten kuulin kuiskauksen:

"Älä sano mitään."

Jähmetyin. Ääni oli tuttu.

"On ihme, että löysin tunnelin, seuraa minua!" Britt kuiskasi.

Epäroin, mutta hänen silmänsä olivat täynnä vakavuutta. Joten tottelin.

Siirryimme peltojen poikki, jalkamme upposivat pehmeään, epätasaiseen maahan. Se teki kävelystä raskasta. Mutta pian, kauempana linnasta, Britt pysähtyi vanhalta näyttävän linnanraunion eteen. Olin kävellyt tämän ohi monta kertaa. En ollut kuitenkaan koskaan ennen tätä paikkaa huomannut.

"Auta minua siirtämään kiviä", Britt kuiskasi. Useita sammaloituneita kiviä oli hajallaan ympäri

paikkaa. Kun siirtelimme kiviä, tunsin kostean sammaleen tahraavan käsiäni. Kun olimme kantaneet lohkarieet pois, maasta paljastui rautakahva. Poistimme viimeiset kannen päällä lojuvat kivet, ennen kuin painoimme varovasti kahvan alas. Kansi oli verkkainen, mutta vedimme sen yhdessä auki. Katsoimme alas kuoppaan, ja sen sisällä oli tikkaat, jotka ulottuivat kauas alas maassa oleviin tunneleihin.

"Meidän on varmistettava, ettei kukaan tiedä, että olemme olleet täällä", hän määräsi.

Kun laskeuduimme alas, mitään ei näkynyt. Tunsin vain tiiliä ympärilläni. Se haisi haisevalta ja tuntui ahtaalta. Tämä tunne voimistui, mitä syvemmälle tunneliin pääsimme. Vain vesipisaroita kuului varovaisten askeleidemme äänien välissä. Kävelimme eteenpäin kuin käytävää pitkin. Monet kuulat pakottivat meidät ojentamaan käsiämme, jotta emme kävele pimeässä seiiniin.

Lopulta Britt pysähtyi keskelle käytävää. Edessämme oli tikkaat. Tikkaiden yläpuolella näimme heikon valonpilkahduksen, jota seurasimme. Tikkaat johtivat toiseen sisäänkäyntiin, linnan sisälle. Tunnelin sisäänkäynnin yläpuolella oli hylly, joka peitti salaisen käytävän. Hiljaa teimme yhteistyötä hyllyn siirtämiseksi, mikä osoittautui yllättävän vaikeaksi. Luultavasti se oli niin raskas, jotta se estäisi tunkelijat, joita tällä hetkellä olimme me.

Hyllyn takaa paljastuneessa suuressa makuuhuoneessa ei ollut ketään. Huone näytti kuninkaalliselta, punaisine samettiverhoineen ja kultaisine yksityiskohtineen siellä täällä. Oli hiljaista, eikä lähistöllä näkynyt merkkejä vartijoista.

"Kirjeessä, jonka pappi antoi sinulle, oli kuninkaallinen sinetti. Muistatko kirjeen, jonka murhaaja jätti rippituolissa? Se tarkoittaa, että hovi on sekaantunut murhaan, tai jopa, että murhaaja on osa hovial! Tämä on kuningattaren makuuhuone. On mahdollista, että siellä on tietoa, jota etsit. Palatsissa on paljon vartijoita, ja meidän on oltava nopeita." Britt selitti.

Pengoimme varovasti huoneen läpi hiljaisuudessa. Oli niin hiljaista, että kuulin oman sydämeni sykkeen, eikä se ollut hidas! Mitä tekisimme, jos joku tulisi? Meillä ei ollut aikaa miettiä mitään "jos"-tilanteita, meidän oli vain etsittävä nopeasti. Huoneen monissa hyllyissä ja pöydillä oli useita asiakirjoja, sopimuksia, papereita ja muuta vastaavaa. Ei merkkejä murhasta. Tunsin jännityksen ja hermostuneisuuden täyttävän kehoni. Kuinka kauan meillä oli aikaa? Tuntui, että kaikki kirjat ja kansiot eivät loppuisi koskaan.

Kuin taikauskusta löysin kirjeen, jossa luki: *Murhasta, kesä 1483.*

"Kirjoitan tämän kirjeen syvimmällä surulla. Olet tärkeä voimavara kolmen valtakuntamme vakoilussa. Rouva Jansenin murha on ollut suuri pettymys. Kaikki lähettämämme kirjeet eivät voi oikeuttaa hätiköityjä tekojanne. Erik värväsi sinut hyvästä syystä. Olet taitava diplomaatti, joka on toistuvasti osoittanut lojaalisuutta. Näin ollen näen vain yhden sopivan ratkaisun: maanpakolaisuus Novgorodin tasavallan ulkomaanedustuston kautta. Aloita pakkaaminen, lähetän sinulle pian lisätietoja."

Teidän Majesteettinne, Ruotsin, Tanskan ja Norjan kuningaskuntien kuningatar Margareta.

Kirje jätti minut täydellisen järkytyksen valtaan. Olin etsinyt vastauksia toivottomana, mutta sain vain lisää kysymyksiä ilman vastauksia. Kuka tämä vakooja oli? Mitä se teki idässä? Kaikki johti takaisin samaan kysymykseen: Miksi? Miksi se oli tappanut Kristinani?

Britt näki kyyneleni ja riensi varovasti luokseni katsomaan, mitä oli tapahtunut. Hän luki kirjeen ja piilotti sen viittansa taakse. Hän pani kätensä olkapäälleni ja sanoi:

”Toivottavasti tiedät, mitä sinun on tehtävä. Sinun on löydettävä totuus. Älä anna hänen kuolemansa tapahtua turhaan, hän ansaitsee oikeuden, koston ja kunnian!”. Nyt meidän on palattava, emme voi viipyä enää kauan.”

Tiesin, mitä minun oli tehtävä.

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)